

Arrest

nr. 321 314 van 7 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 13 september 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 13 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MORETUS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België op 25 oktober 2021 binnenkwam, diende op 26 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 13 augustus 2024 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 14 augustus 2024 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 26/10/2021

Overdracht CGVS: 28/12/2021

U werd op 8 juli 2024 op het Commissariaat-generaal gehoord van 09.12 uur tot 13.16 uur, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, Meester Victoria MORETUS, was tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Ashraf-clan te behoren. U bent geboren op [...] augustus 1999. U bent afkomstig uit de wijk Howlwadaaq uit de stad Jamaame van het gelijknamige district gelegen in de provincie Lower Juba. U ging tot midden 2016 naar school. In 2020 begon u thuis onderwijs te krijgen van uw vader. U ging ook naar de koranschool. U hielp uw moeder in haar winkel en in 2020 startte u met de verkoop van simkaarten.

Eind april 2020 werd uw vader door Al Shabaab aangesproken. Ze zeiden hem dat zijn kinderen volwassen genoeg waren om met hen samen te werken. Ze aanvaardden geen zakawat meer en wilden dat u en uw broer met hen samenwerkten. Uw vader aanvaardde dit niet. Eind april vergaderde Al Shabaab over jullie kwestie en besloot om de zaak te laten behandelen door personen die speciaal getraind waren. Hierna werden uw vader en broer, eind april, door hen geëxecuteerd aan de moskee. Jullie huis was dichtbij de moskee en nadat jullie kogelschoten hoorden, liep u naar daar. Uw vader en broer werden nog naar een apotheek in de buurt gebracht, maar ze overleden daar.

Anderhalve maand later kwam Al Shabaab naar u in de winkel van uw moeder. Ze zeiden dat u nog zakawat moest betalen, maar deze werd al betaald. U weigerde en werd door hen opgepakt. Ze sloten ook de winkel. De ouderlingen onderhandelden met Al Shabaab en in ruil voor het betalen van zakawat werd u vrijgelaten. U kon, onder bepaalde voorwaarden, ook de winkel opnieuw openen. U moest over de middag en tijdens het Asr gebed sluiten. Op een dag kwam er een man naar u om u te rekruteren. Al Shabaab wilde dat u voor hen spioneerde. U weigerde dit waarna ze u bedreigden en verschillende verplichtingen oplegden. U mocht geen gebed of lezingen meer missen in de moskee en de winkel moest na 12 uur sluiten. Hierna bleven ze u ook opzoeken en volgen. Door deze voorwaarden ging het slecht met de winkel van uw moeder. Hierdoor werd het ook moeilijk om de medicatie voor uw moeder haar hoge bloeddruk te betalen.

Op een dag kwam er dan een vriend van uw vader langs. Hij bleef bij jullie slapen en besliste om jullie te helpen nadat jullie hem alles vertelden. Hij zorgde ervoor dat u simkaarten kon beginnen verkopen. U verkocht deze eerst aan uw dichtste vrienden en later ook aan mensen die u minder goed kende. Op een avond eind 2020 vond er een luchtaanval plaats. De ochtend daarna onderzocht Al Shabaab iedereen. Ze doorzochten winkels en huizen. Ook uw winkel werd doorzocht. Ze vonden de simkaarten die u in de winkel verstoppt had en namen ook de gsm van uw vader mee. Hierna richtten ze een geweer op u en vroegen u om met hen mee te komen. Er werd een doek over uw hoofd getrokken en u werd meegenomen naar een trainingskamp. Daar werd u ervan beschuldigd verantwoordelijk te zijn voor de luchtaanval en dat u samenwerkte met de overheid. U werd verschillende dagen gevangen gehouden, gefolterd en moest eten maken en kledij wassen. U zat samen met drie andere mannen in een kleine kamer en raakte met één van hen aan de praat. Op de tweede dag kwam een man u zeggen dat u veroordeeld was voor spionage, u niet meer vrijgesproken zou worden en dus gedood zou worden. Rond de vijfde of zesde nacht ontstond er een gevecht in de buurt van het trainingskamp. Jullie hoorden en zagen de kogels van het gevecht. De grotere mannen waarmee u gevangen zat, besloten om de deur open te breken.

Hierna vluchtte u samen met de jongen waarmee u aan de praat was geraakt. Hij kende de weg en nam u mee naar een klein dorp aan de zee. Daar spraken jullie een man aan die jullie meenam naar het dorp ernaast. De volgende ochtend vertrok u van daar naar Merca verkleed als vrouw. In Merca zocht u hulp bij een man die uw moeder kende en van dezelfde stam afkomstig was. Hij contacteerde uw moeder en liet u weten dat Al Shabaab naar uw huis ging en het doorzocht. Ze stuurden ook vrouwen naar uw huis om uw moeder te slaan. U bleef hierna twintig dagen in Merca totdat de man waarbij u verbleef door Al Shabaab werd opgebeld. Ze wisten dat u bij hem verbleef en vroegen hem u aan hen over te leveren. Hierna verbleef u nog tien dagen in Merca waarna u op een boot werd gezet naar Mogadishu. U verbleef daar nog twee weken.

Na een reis van ongeveer acht maanden, via onder andere Turkije en Griekenland, kwam u omstreeks 25 oktober 2021 aan in België. Op 26 oktober 2021 diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u twee psychologische attesten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Tijdens het persoonlijk onderhoud zei u dat u slaapproblemen heeft, veel piekert 's nachts en stress heeft (CGVS, p.3-4). U wordt hiervoor door een psycholoog begeleid (CGVS, p.4). U legde ook twee attesten voor

met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand (zie administratief dossier, groene map, stuk 1 en 2). Er moet op gewezen worden dat in deze attesten wordt aangegeven dat u verklaarde te lijden aan nachtmerries, slaapproblemen, emotionele onverschilligheid, concentratieproblemen en een schuldgevoel. Op basis van Beck Depression Inventory-II werd vastgesteld dat u zou lijden aan een ernstige depressie. Op basis van de Post Traumatic Checklist Scale (PCL-5) werd vastgesteld dat u zich in een staat van post-traumatische stress zou bevinden. Hieraan werden verschillende symptomen verbonden die karakteriserend zijn voor deze problematieken. Nergens werd echter aangegeven in welke mate en op welke manier deze symptomen op u van toepassing zijn, noch in welke mate zij uw cognitieve capaciteiten zouden beïnvloeden. Er dient ook te worden opgemerkt dat na het uitvoeren van de tests de attesten geen melding maakt van verdere psychologische opvolging die zou hebben plaatsgevonden. Bovendien blijkt na lezing van uw verklaringen zowel op de DVZ als tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat u op genoegzame wijze over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U was in staat het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en antwoorden te formuleren. U laat bovendien na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze uw psychische problematiek uw verklaringen zou hebben beïnvloed.

Er dient toegevoegd dat voormelde attesten opgesteld zijn door een psycholoog, die afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts of psychiater die, aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren (ibid.).

Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd u meegedeeld dat u op eender welk moment tijdens het onderhoud mocht aangeven wanneer er iets was of om een extra pauze mocht vragen (CGVS, p.2, 4). Verder bevestigde u dat u zich oké voelde om het onderhoud te doen (CGVS, p.4). Op de vraag of er bepaalde zaken waren waar rekening mee moest worden gehouden zodat u op een goede manier aan het onderhoud kon deelnemen, zei u dat u dat op dat moment nog niet kon zeggen, maar dat u het zou aangeven wanneer u een pauze nodig had (ibid.). Daarnaast werd u gevraagd of u zich uitgerust voelde waarop u antwoordde dat u niet veel geslapen had, maar dat u de avond daarvoor wel goed sliep (ibid.). U vroeg nooit om een extra pauze en gaf na de pauze die genomen werd ook aan dat u in staat was om verder te gaan met het onderhoud (CGVS, p.12). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud gaf u ten slotte aan dat u alles kon zeggen en dat u alle vragen goed begrepen had (CGVS, p.24).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat u kon voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft of een reëel risico heeft op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U vreest gedood te worden door Al Shabaab (CGVS, p.23). Zowel uw vader als broer werden door Al Shabaab gedood en ook u werd ter dood veroordeeld (ibid.). U werd gevraagd om extra belastingen te betalen, maar u weigerde dit en werd opgepakt en daarna terug vrijgelaten (CGVS, p.19). Daarna werd u gevraagd om voor Al Shabaab te werken, wat u wederom weigerde (CGVS, p.18-22). Later, werd u dan opgepakt en ter dood veroordeeld omdat u simkaarten verkocht en u ervan beschuldigd werd een spion te zijn voor de overheid (ibid.).

Echter, dient er te worden vastgesteld dat uw verklaringen gekenmerkt worden door verschillende vaagheden, merkwaardigheden en onaannemelijkheden, waardoor het CGVS geen geloof kan toeschrijven aan uw vluchtrelaas en uw vrees.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u de geschetste gedwongen rekrutering niet aannemelijk maakte. U verklaarde dat Al Shabaab verschillende trainingskampen oprichtte om jongere mensen te trainen en te brainwashen zodat ze gebruikt konden worden als militanten (CGVS, p.16). Er waren ook jongeren die zich vrijwillig bij Al Shabaab aansloten (CGVS, p.16-17). Hierdoor rijst de vraag waarom Al Shabaab u en uw broer dan gedwongen wilde rekruteren. U kon zelf ook niet verklaren waarom Al Shabaab plots in 2020 u en uw broer wilde rekruteren (CGVS, p.23). U zei enkel dat ze besloten dat het niet meer mogelijk was om belastingen te betalen omdat jullie ouder waren (ibid.). Daarnaast zei u dat Al Shabaab via uw vader ook andere families wilde beïnvloeden om hun zonen bij hen te laten aansluiten (ibid.). Echter, verklaarde dit nog steeds niet waarom ze jullie plots in 2020 probeerden te rekruteren. Jamaame was namelijk al sinds 2009 in handen van Al Shabaab (CGVS, p.16). Bovendien vormen adolescenten de belangrijkste doelgroep voor de rekrutering van Al Shabaab (zie administratief dossier, blauwe map, stuk 1). Echter, was u op het moment dat u gerekruteerd werd reeds 21 jaar oud en was uw broer met zijn 24 jaar zelfs nog ouder (CGVS, p.18 + Verklaring DVZ d.d. 24.12.2021, punt 4 & 17).

Vervolgens is het niet geloofwaardig dat Al Shabaab uw broer en vader doodde, maar u in leven liet. U verklaarde dat Al Shabaab zowel uw vader, uw broer als u wilde doden, maar dat u gespaard bleef omdat u niet mee naar de moskee ging (CGVS, p.18-23). Echter, is het merkwaardig dat ze u ook daarna dan niet probeerden te doden. Uw verklaring hiervoor was dat ze u gedood zouden hebben als ze dat wouden, maar dat ze het niet deden omdat ze van u alles gedaan zouden krijgen (CGVS, p.23). Echter, bleek dat niet het geval te zijn aangezien u tegen hen bleef ingaan (CGVS, p.18-22). U weigerde extra belastingen te betalen, voor Al Shabaab te spioneren en begon met de verkoop van illegale simkaarten (CGVS, p.19-22). Echter, ondernam Al Shabaab pas actie nadat ze u ervan beschuldigden spion te zijn omdat u simkaarten verkocht (CGVS, p.18-22). Het is pas op dat moment dat ze u oppakten, naar hun trainingskamp brachten en u te horen kreeg dat u gedood zou worden (CGVS, p.20-21). En zelfs dan hielden ze u eerst nog een aantal dagen gevangen waarna u kon ontsnappen (CGVS, p.18-22). Het is opmerkelijk dat ze u niet gewoon doodden zoals ze met uw vader en broer hadden gedaan. Bovendien is het zeer merkwaardig dat wanneer u na de dood van uw vader en broer weigerde om extra belastingen te betalen ze u oppakten, maar gewoon terug lieten gaan nadat de ouderlingen zeiden dat u de belasting zou betalen (CGVS, p.19). Nadat u de extra belasting betaalde, kon u gewoon weer verder in de winkel werken mits het volgen van bepaalde regels die ze u oplegden (ibid.). Gevraagd waarom Al Shabaab uw vader en broer doodde, maar ze u slechts vroegen om extra belastingen te betalen, zei u dat het niet zo is dat ze u een voorstel doen, u dit weigert en dat ze u dan direct vermoorden (CGVS, p.23). Volgens u gingen ze dan op zoek naar een andere manier om tot bij u te geraken (ibid.). Echter, staat dit lijnrecht tegenover de situatie waarbij uw vader en broer door Al Shabaab gedood werden omdat jullie weigerden met hen samen te werken (CGVS, p.19).

Ook nadat u door Al Shabaab gevraagd werd om voor hen te spioneren en u dit weigerde, gebeurde er niet echt iets (CGVS, p.19). Al Shabaab zei u dat u hetzelfde lot te wachten stond als uw vader en broer, maar ondernam geen echte actie (ibid.). Ze legden u enkel strengere voorwaarden op in verband met de openingsuren van uw winkel, hielden u meer in het oog en u mocht geen gebeden en lezingen meer missen (ibid.). Opnieuw is het opmerkelijk dat ze het hierbij lieten en u niet net zoals uw vader en broer om het leven brachten. Daarenboven is het niet geloofwaardig dat Al Shabaab het risico nam om van u een spion te maken terwijl er personen waren die zich vrijwillig bij Al Shabaab aansloten (CGVS, p.16-17). Uw vader en broer werden al door hen gedood omdat jullie weigerden met hen samen te werken (CGVS, p.19-22). En hierna ging u nog eens tegen hen in door te weigeren extra belastingen te betalen (ibid.). Bovendien was het duidelijk dat Al Shabaab u niet vertrouwde aangezien ze u in het oog hielden en achtervolgden (CGVS, p.19). Op het moment dat er een luchtaanval plaatsvond, werd u er ook van verdacht een spion van de overheid te zijn (CGVS, p.20-21).

Bovenstaande elementen hebben dan ook een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en uw vrees.

Gezien de context is de manier waarop u en uw moeder met de situatie omgingen evenmin geloofwaardig. Nadat uw broer en vader gedood werden, ging u gewoon verder met het openhouden van de winkel van uw moeder (CGVS, p.19). Gevraagd of u na hun dood voorzorgsmaatregelen nam, zei u enkel dat u zich eenzaam voelde en dat er geen enkele weg was die u kon nemen om daar iets aan te doen (CGVS, p.23-24). Nochtans verklaarde u dat wanneer u samen met uw vader en broer aan de moskee zou zijn geweest, u ook gedood zou zijn omdat Al Shabaab zowel u als uw broer wilde rekruteren (CGVS, p.23). Toch bleef u gewoon verder werken en weigerde u bijvoorbeeld extra belastingen aan Al Shabaab te betalen (CGVS, p.19). Nadat u hiervoor werd opgepakt en terug werd vrijgelaten, zei uw moeder u bovendien dat zoiets kan gebeuren en dat u er zich niet veel van moest aantrekken (ibid.). Gezien de situatie is het frappant dat uw moeder zoiets zei. Ook weigerde u gewoon om als spion voor Al Shabaab te werken (CGVS, p.19-20). Gevraagd of het niet gevaarlijk was om zoiets te weigeren, antwoordde u dat dit inderdaad gevaarlijk was (CGVS, p.23). Ten slotte, startte u ook met de verkoop van illegale simkaarten ondanks dat u extra in de gaten werd gehouden door Al Shabaab (CGVS, p.19-20). Eerst verkocht u de simkaarten als voorzorgsmaatregel enkel aan uw dichtste vrienden, maar na een tijdje begon u ze ook aan mensen te verkopen die u minder goed kende (ibid.). Hiernaast is het merkwaardig dat u, nadat de luchtaanval plaatsvond, de simkaarten in uw winkel verstopte terwijl u wist dat Al Shabaab iedereen aan het onderzoeken was en ook winkels doorzocht (CGVS, p.20-21). Voor u naar de winkel vertrok, zei uw moeder u dan ook dat u moest opletten omdat Al Shabaab iedereen aan het onderzoeken was (CGVS, p.20). Het is niet aannemelijk dat u, zeker gezien uw verleden met Al Shabaab, zo'n risico nam. Bovendien was uw winkel recht naast het politiekantoor van Al Shabaab gelegen (CGVS, p.20-21). Al Shabaab kwam uw winkel dan ook doorzoeken en vond de simkaarten waarna u gevangen genomen werd (CGVS, p.21). Daarenboven is het merkwaardig dat Al Shabaab niet eerder ontdekte dat u illegale simkaarten verkocht, maar pas op het moment dat ze uw winkel effectief doorzochten (CGVS, p.20-21). Zoals eerder al werd aangehaald verklaarde u namelijk dat u al een hele tijd door Al Shabaab achtervolgd en in het oog gehouden werd (CGVS, p.19).

Bovenstaande elementen hebben opnieuw een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en uw vrees.

Aangezien u de situatie in verband met de ontdekking van de simkaarten door Al Shabaab niet aannemelijk kon maken, kan er automatisch geen geloof worden gehecht aan uw gevangenschap en ter dood veroordeling. Deze waren hier namelijk een rechtstreeks gevolg van. Daarenboven, kon u uw ontsnapping niet aannemelijk maken. U verklaarde dat er een gevecht uitbrak en dat een aantal van de mannen waar u mee zat opgesloten, besloten om de deur van jullie gevangenis open te breken (CGVS, p.21-22). Naast het feit dat het merkwaardig is dat jullie ergens werden opgesloten waarvan de deur kon worden opengebroken, is het opmerkelijk dat jullie het risico namen om op dat moment te ontsnappen (CGVS, p.21-22). U verklaarde dat jullie de kogelschoten hoorden en de kogels voorbij zagen vliegen (ibid.). Hieruit kan worden afgeleid dat het gevecht dichtbij uw gevangenis plaatsvond. Daarenboven is het hierdoor zeer merkwaardig dat jullie ontsnapping niet door Al Shabaab werd opgemerkt. Vervolgens is het opmerkelijk dat u na uw ontsnapping het risico nam om bij een man te verblijven die ooit nog voor Al Shabaab gewerkt had (CGVS, p.22). Na uw ontsnapping ging Al Shabaab nog langs bij uw moeder en ze kwamen er na een tijdje ook achter waar u verbleef (ibid.). Ze belden naar de man waarbij u verbleef en eisten dat u terug naar Jamaame zou gaan om uw straf te ontvangen (ibid.). Echter, deed u dit niet en kon u nog tien dagen in Merca verblijven zonder dat er iets gebeurde (ibid.).

Opnieuw hebben bovenstaande elementen een negatieve invloed op de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas en uw vrees.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen slaagde u er niet in uw problemen met Al Shabaab aannemelijk te maken. Bijgevolg kon u niet aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele of gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De twee psychologische attesten die hierboven al besproken werden en die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming neerlegde, kunnen deze vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html> of op <https://www.refworld.org>, de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf, de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA

Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Lower Juba te worden beoordeeld.

Lower Juba wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Lower Juba een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Lower Juba is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Lower Juba is de meest zuidelijk gelegen regio in Somalië en vormt samen met Gedo en Middle Juba de deelstaat Jubaland. Het deelt een internationale grens met Kenia in het westen. De belangrijkste actoren in de regio zijn de deelstaatregering van Jubaland, al-Shabaab en clanleiders en milities. De stad Kismayo in Lower Juba is de de facto zetel van de regering van Jubaland. Naast Kismayo vallen ook verschillende andere steden in de regio, zoals Afmadow en Doble, onder de controle van de staat Jubaland. Al-Shabaab controleert of beïnvloedt het grootste deel van het hinterland van Lower Juba.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Lower Juba geschat op 1.038.602 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november

2023 227 geweldsincidenten in de regio, waaronder vooral battles (157). Het betreffen voornamelijk aanvallen van al-Shabaab op de aanwezige regionale, nationale en internationale strijdkrachten. ACLED registreert ook antiterreuroperaties tegen al-Shabaab door de verschillende Somalische en Jubalandse veiligheidsdiensten. In de categorie explosions/ remote violence telt ACLED 61 incidenten, waarbij al-Shabaab vooral IED-aanslagen pleegt, maar ook granaat- en morteraanvallen grotendeels gericht tegen de in de regio actieve veiligheidsdiensten. Bij sommige incidenten zijn burgers het slachtoffer. Verder noteert ACLED onder dit type van geweld ook luchtaanvallen door verschillende veiligheidsdiensten tegen AS-doelwitten. Bij incidenten van gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) is al-Shabaab in 7 van de 9 incidenten de actor. Het gaat om ontvoeringen van clanouderen, de executie in het openbaar van twee mensen verdacht van spionage, het publiek bestraffen van een door een AS-sharia gerechtshof veroordeelde man met 100 zweepslagen en het beschieten van hulpverleners aan een voedselbedeling. ACLED noteert in totaal 625 dodelijke slachtoffers in de regio Lower Juba door het geweld. De meeste slachtoffers registreert ACLED onder de categorie battles met 465 doden. De dodelijke slachtoffers zijn soldaten van de aanwezige veiligheidsdiensten en AS-strijders. In de verslagperiode klasseert ACLED 22 incidenten onder de noemer civilian targeting met 7 burgerdoden in de categorie explosions/remote violence en 6 burgerdoden in de categorie violence against civilians. Bijna alle intern ontheemden die vluchtten omwille van conflict/onveiligheid, droogte en overstromingen, hervestigen zich binnen de regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Lower Juba sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de regio Lower Juba in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Lower Juba een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Somalië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de

eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikelen 48/3 tot 48/7, 57/1 en 62 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 3 van het EVRM;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- Het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker benadrukt vooreerst zijn kwetsbare profiel en de noodzaak aan bijzondere procedurele noden.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing zijn psychologische problematiek minimaliseert en betoogt als volgt:

“Verwerende partij heeft net de verantwoordelijkheid om verzoeker als een persoon met een handicap as such te identificeren en na te gaan wat de impact van een terugkeer op hem zou zijn, en of deze volstaat om te spreken van een risico op ernstige schade of vervolging.

De attesten van de psycholoog werden enkel beoordeeld vanuit de vraag of dit bewijs kan opleveren voor verzoekers verklaringen met betrekking tot de feiten voor zijn vlucht uit Somalië. De vraag naar de impact op verzoekers kwetsbaarheid bij terugkeer, de impact die geweld in Somalië op hem zou hebben en of deze impact groter is omwille van zijn geestelijke gezondheidsproblematiek, het effect van stigmatisering omwille van zijn psychische problemen, werd niet gesteld noch onderzocht.

Wat de relevantie is van de opmerking van verwerende partij dat de psychologische attesten opgesteld zijn door een psycholoog, in plaats van een dokter of psychiater, ontgaat verzoeker ook volledig.

Hoewel de behandelende psychologe vanzelfsprekend het best geplaatst is om in te schatten wat de diagnose van verzoeker is, meent verwerende partij toch tot andere conclusies te kunnen komen. En dit louter op basis van verzoekers psychologische attesten.

In feite komt deze beoordeling van verwerende partij er op neer dat ze de competentie van de behandelende psychologe van verzoeker ontkent. Een psycholoog is echter gebonden door een strikte deontologie die zowel zijn kwaliteit als zijn betrouwbaarheid garanderen. Bovendien dient hij te handelen met respect voor de patiënt, derden en de maatschappij. De deontologie waaraan verzoekers psycholoog gebonden is, waarborgt met andere woorden zowel zijn competentie als zijn oprechtheid.

Doordat verwerende partij zelf geen enkele psychologische kennis heeft, is haar mogelijkheid om tot correcte oordelen te komen over de mentale gezondheidstoestand van verzoeker heel wat beperkter dan die van de behandelende psychologe.

Volgens het VN Verdrag inzake Personen met een handicap omvat dit personen met langdurige fysieke, mentale, verstandelijke of zintuiglijke beperkingen die hen in wisselwerking met diverse drempels kunnen beletten volledig, daadwerkelijk en op voet van gelijkheid met anderen te participeren in de samenleving.

Een post-traumatisch stress syndroom werd reeds aanzien als een handicap in de zin van het VN Verdrag (de definitie stemt overigens overeen met die van het Unierecht), en met name in UN Committee on the Rights of Persons with Disabilities (CRPD), Z.H. v. Sweden, no. 58/2019, 6 september 2021, waarin er ook extra gewicht werd gehecht aan het feit dat er een suïcide risico was.

Verzoeker heeft het recht om geïdentificeerd te worden door Uw diensten als een persoon met een handicap (zie artikel 11 van het Verdrag inzake Personen met een handicap, in verband met risico situaties, en de plicht tot identificatie van een asielzoeker met een handicap als dusdanig om de toegang tot de nodige ondersteuning en veiligheid te waarborgen. In CRPD Committee Concluding Observation, Greece, 2019, §§15-16 stelt het VN Comité bijvoorbeeld vast:

“(b) The insufficient measures taken to identify asylum seekers with disabilities, refugees with disabilities and persons with disabilities who are in refugee-like situations who are arriving in the State party, to ensure their access to health care, adequate accommodation, basic facilities, security and safety, and to take specific

measures and provide for individualized support, such as personal assistance, particularly for women and children with disabilities.” (zie ook van hetzelfde VN lichaam, Concluding Observations voor Sudan, 2018, §21(b); en Luxembourg, 2017, §§22-23).

Zoals het UNHCR stelt, dienen Staten " (to) ensure where appropriate a swift and systematic identification and registration of refugees and other persons with disabilities» (UNHCR ExCOM Conclusion No. 10 (LXI)-2010 (c))

Verzoeker meent dat er op de asielinstanties de plicht rust om zijn handicap te erkennen en naar behoren te identificeren, evenals de behoeften en kwetsbaarheden die daarmee gepaard gaan (zie ook infra).

Voorts geeft verwerende partij een te enge invulling aan het concept bijzondere procedurele noden.

Bijzondere procedurele noden zijn niet beperkt tot procedurele aspecten, maar hebben tevens betrekking op de evaluatie van de beschermingsnood, waaronder de beoordeling van de geloofwaardigheid, aangepast aan bepaalde kwetsbare profielen ten einde een correct verloop van de asielprocedure te garanderen.

Uw Raad besliste reeds dat maatregelen voorzien door het Koninklijk besluit dat de werking van het CGVS bepaalt niet beschouwd kunnen worden als maatregelen die tegemoetkomen aan bijzondere procedurele noden:

“5.4. Le Conseil constate ensuite que, si la décision affirme que des mesures de soutien ont été prises par la partie défenderesse afin de tenir compte de la vulnérabilité de la requérante, tel que le requiert l'article 48/9, §4, de la loi du 15 décembre 1980, un certain nombre de celles-ci – l'assistance d'un interprète, d'un avocat, la possibilité de déposer des pièces ou formuler des observations ou la prise en compte des éléments particuliers du profil de la requérante et des documents déposés – ne sont que les garanties procédurales ordinaires dues à tout demandeur d'asile en vertu de l'arrêté royal du 11 juillet 200 » fixant la procédure devant le Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides et son fonctionnement ci-après dénommé l'arrêté royal du 11 juillet 2003), ainsi que le fait justement remarquer la partie requérante. Le Conseil estime singulièrement audacieux de présenter celles-ci comme des mesures de soutien particulières mise en place afin de tenir compte de la vulnérabilité de la requérante.” (RvV nr. 214 532, 20 december 2018)

In de praktijk speelt de geloofwaardigheid van de verklaringen van de asielzoeker een sleutelrol in de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. In bepaalde gevallen staat dit een correcte beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging en het mogelijk risico op refoulement in de weg. De verzoeker om internationale bescherming staat bijzonder kwetsbaar in de procedure omwille van zijn traject, zijn psychische of fysieke situatie, het gebrek aan financiële middelen, zijn isolement, het feit dat hij een vreemde taal spreekt, of soms omwille van zijn opleidingsniveau of opvangomstandigheden. Rechtsleer en rechtspraak erkennen deze kwetsbaarheid en stellen dat de bewijslast die op de asielzoeker ligt flexibel moet worden toegepast. Deze soepelheid op vlak van bewijslast heeft een dubbel gevolg. Het verplicht de staten om mee te werken aan de vaststelling van de feiten waarop de asielaanvraag is gebaseerd alsook om de verzoeker het voordeel van de twijfel toe te kennen wanneer niet-gestaafde elementen uit zijn relaas waarschijnlijk worden geacht gelet op zijn algemeen geloofwaardig profiel.⁴

De toepassing van bijzondere procedurele noden is voor verzoekers met een kwetsbaar profiel een essentieel onderdeel van een correcte beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Uit bovenstaande volgt dat verzoeker een kwetsbaar profiel heeft waarbij rekening moet worden gehouden met alle verschillende factoren uit dit profiel en die ook elks op hun beurt bijzondere procedurele noden noodzaken. In dergelijke gevallen dient de standaard geloofwaardigheidsbeoordeling niet toegepast te worden.”

Wat betreft de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, betoogt verzoeker als volgt:

“2.1 Verzoeker volhardt in zijn asielmotieven en is het niet eens met de appreciatie en de geloofwaardigheidsbeoordeling door verwerende partij. In wat volgt zal verzoeker de weigeringsmotieven uit de bestreden beslissing weerleggen.

Ten eerste stelt verwerende partij dat verzoeker zijn gedwongen rekrutering niet aannemelijk maakt. Zij vraagt zich af waarom Al Shabaab verzoeker en zijn broer gedwongen wilde rekruteren in 2020 terwijl vele jongeren zich vrijwillig aansloten bij de groep en terwijl Al Shabaab als sinds 2009 de macht had in Jamaame.

Verzoeker heeft echter uitgelegd dat zijn vader een clanoudere was ('sultan'): “Omdat ook mijn vader was het hoofd van onze familie, onze sultan ook. Dus voor hen is dat ook een weg om ze te geraken bij de rest van de andere families, andere kinderen. Als ze mijn vader zo ver zouden kunnen krijgen dat zijn zonen zich

zouden kunnen aansluiten dan zouden ze kunnen zeggen waarom zouden jullie jullie niet aansluiten zoals de kinderen van de sultan.” (NPO p. 23)

De rekrutering van verzoeker, als zoon van de clanoudere, zou een voorbeeld stellen voor andere jongeren om zich ook aan te sluiten bij Al Shabaab. Veel clanouderen in de regio werkten ook samen met Al Shabaab, verzoekers vader niet. De aansluiting van verzoeker zou dus een winst zijn voor Al Shabaab.

Daarnaast heeft verzoeker ook verteld dat zijn vader gedurende enkele jaren zakawat betaalde opdat zijn zoons niet gerekruteerd zouden worden (NPO, p. 17, 18, 23). Gedurende deze jaren waren verzoeker en zijn broer koranschool aan het volgen. Al Shabaab zou wachten op hun afstuderen om hen opnieuw te rekruteren. Vanaf 2020 aanvaardde Al Shabaab geen zakawat meer en werden verzoeker en zijn broer gedwongen gerekruteerd. De gedwongen rekrutering van Al Shabaab stond dus on hold omdat zijn vader zakawat betaalde.

Ten tweede vindt verwerende partij het vreemd dat Al Shabaab zijn broer en vader vermoordde maar verzoeker in het leven liet.

Zoals eerder vermeld was verzoekers vader een clanoudere (‘sultan’) in het dorp. Nadat zijn vader werd vermoord door Al Shabaab hebben de andere clanouderen in de regio enkele leden van Al Shabaab opgezocht en de reden gevraagd waarom verzoekers vader vermoord werd. Al Shabaab was dus in discussie met deze clanouderen in de regio en het was niet meteen een prioriteit om verzoeker te vermoorden. Al Shabaab had wel respect voor de clanouderen, zeker wanneer de clanouderen meewerkten met Al Shabaab.

Op deze basis is het wel geloofwaardig dat verzoeker na de moord op zijn vader en broer nog een tijdje in leven kon blijven.

Ten derde vindt verwerende partij het ongeloofwaardig dat Al Shabaab het risico nam om van verzoeker een spion te maken terwijl er personen waren die zich vrijwillig bij hen aan sloten.

Al Shabaab deed er alles aan opdat verzoeker een spion van hun groepering zou worden. Ten eerste kende verzoeker iedereen in het dorp en had hij veel connecties via school en werk. Hij was dus een goede pion om via via veel informatie te vergaren voor Al Shabaab. Verzoeker had ten tweede een ‘bekende’ vader (zie hierboven) die aanzien had in de regio.

Hij werd als zoon van deze ‘bekende’ man nog meer getarget. Hij werd constant gevolgd door Al Shabaab. Zij wouden een zicht hebben op wat hij deed en met wie hij sprak (NPO, p. 19).

Enkel de jongeren die geen enkele andere uitweg meer zagen en waarbij hun eigen familie hen niet meer kunnen beschermen, sloten zich aan bij Al Shabaab om spion te worden (NPO, p. 16). Verwerende partij doet uitschijnen dat vele jongeren in het dorp zich vrijwillig bij Al Shabaab aansloten, niets is minder waar.

Vervolgens, ten vierde, heeft verwerende partij vragen bij de manier waarop verzoeker en zijn moeder omgingen met de situatie aangezien zij verder gingen met het openhouden van de winkel en geen voorzorgsmaatregelen namen.

Zij heeft tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd welke voorzorgsmaatregelen verzoeker nam na de dood op zijn vader en broer. Verzoeker antwoordde hierop het volgende: “Ja, maatregelen. Ik voelde me op dat moment heel eenzaam want uw vader en broer zijn net gedood en er is geen enkele weg die je kan nemen om daar iets aan te doen en ik denk op dat moment als ik mijn moeder niet had dan zou ik zot zijn geworden.” (NPO, p. 23-24)

Verwerende partij stelde hierover verder geen enkele vraag.

Verzoeker had nog kunnen toevoegen dat Al Shabaab de macht had over hun dorp Jamaame sinds 2009. Indien verzoeker en zijn moeder de winkel zouden sluiten en opeens zeer voorzichtig en onder de radar zouden leven, zou Al Shabaab erg argwanend worden. Het was de bedoeling van verzoeker en zijn moeder om zo normaal mogelijk te handelen om niet op te vallen.”

Verzoeker uit verder op theoretische wijze kritiek op de geloofwaardigheidsbeoordeling zoals deze werd gemaakt door de bestreden beslissing. Deze steunt te eenzijdig op de plausibiliteit van de verklaringen van verzoeker.

Het is niet omdat de bestreden beslissing de keuze van verzoeker niet verstandig vindt, dat zij dit als ongeloofwaardig kan bestempelen. Een verschil in risico-inschatting is geen reden om te besluiten tot

ongeloofwaardigheid. Uit deze verklaringen van verzoeker kan duidelijk afgeleid worden dat hij zijn gedrag wel risicovol vond, maar dat hij probeerde dit risico te temperen door normaal gedrag te vertonen voor Al Shabaab en door in de mate van het mogelijke voorzorgsmaatregelen te nemen. Er is met andere woorden geen sprake van onlogische of inconsistente verklaringen.

Verder betoogt verzoeker op uitgebreide wijze dat zijn verblijf in het Westen hem mogelijks blootstelt aan een risico tot vervolging bij een eventuele terugkeer naar Somalië. Verzoeker stelt dat hieromtrent een uitgebreid onderzoek dient te gebeuren door de commissaris-generaal. Hij licht toe dat een effectieve terugkeer als uitgangspunt moet worden genomen voor de risicobeoordeling, op basis van de concrete situatie van verzoeker (afbakening en identificatie van de correcte risicogroep) en ook het risico onderweg naar de regio van herkomst relevant is bij doorreis en vestiging in Jamaame, Lower Juba.

In ondergeschikte orde meent verzoeker in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming. Verzoeker verwijst hierbij naar de veiligheidssituatie in Somalië en zijn specifieke regio van herkomst. Als persoonlijke omstandigheden benadrukt verzoeker dat hij behoort tot een minderheidsclan (Ashraf), hij kampt met psychologische problemen en hij een terugkeerder uit het Westen is. Verzoeker betoogt als volgt:

“4.3.1. Verzoeker behoort tot de minderheidsclan Ashraf:

“There are also small religious minority communities. The Ashraf and the Shekal are minorities within the majority religion of Islam. While they often experienced discrimination on the basis of their differing religious practices, Ashraf and Shekhal traditionally played important conflict-resolution roles, and were respected and protected by clans with whom they lived. However, some were badly affected by the civil conflicts of the 1990s and lost this customary protection, becoming targets for human rights abuses by clan militias and warlords. Ashraf claim descent from the Prophet Muhammad and his daughter Fatima, and believe they migrated to Somalia in the twelfth century. Ashraf from some areas are affiliated to and counted as Benadiri, while Ashraf living among Digil-Mirifle are affiliated with them as a subclan. Shekhal (also known as Sheikhal or Sheikash) are a similar dispersed religious community of claimed Arabian and early Islamic origin. Both Ashraf and Shekhal achieved political influence and success in education and commerce with Arab countries, yet they can still face discrimination and human rights abuses on account of their non-clan origins. The very small Christian minority, comprising first- or second-generation converts from Islam, is under extreme threat, especially now with the presence of al-Shabaab.”

Aangezien verzoeker behoort tot een minderheidsclan, kan hij minder of zelfs helemaal niet rekenen op bescherming van de overheid of de legertroepen. Deze zijn immers samengesteld uit meerderheidsclan.

In een rapport van UNHCR kan hierover het volgende gelezen worden:

“Reportedly, the Somali armed forces are made up mostly of persons from majority clans and there are no minority group members in any senior positions. Members of minority groups may also be more food insecure, and “experience more conflict related attacks on their households relative to majority clan members”

In een recent nieuwsbericht gepubliceerd door Amnesty International van 7 mei 2024 kan over het gebrek aan bescherming voor Somaliërs die behoren tot een minderheidsclan het volgende gelezen worden:

The Somali government has a history of not providing reparations for civilian casualties of military actions, or seeking reparations from foreign actors when they are involved in unlawful attacks. It also has a history of ignoring violations against marginalized communities, such as the Gorgaarte clan.

Niet alleen kan men niet op bescherming rekenen, het behoren tot een minderheidsclan lijkt ook een groter risico te vormen om het slachtoffer te worden van collateral damage (of nevenschade). Dit ter illustratie:

Two strikes that killed 23 civilians during Somali military operations supported by Turkish drones must be investigated as war crimes, Amnesty International said today. Civilians killed in the strikes on 18 March 2024 included 14 children, five women and four men. Another 17 civilians were injured in the strikes: 11 children, two women and four men. All are from the marginalized Gorgaarte clan.

Ook lijken zij een groter risico te lopen op moorden, ontvoeringen, verkrachtingen... waarbij dit niet bestraft werd en dit vaak zelfs met instemming van lokale of federale autoriteiten gebeurt:

“Minority groups, often lacking armed militias, were disproportionately subjected to killings, torture, rape, kidnapping for ransom, and looting of land and property with impunity by faction militias and majority clan members, often with the acquiescence of federal and local authorities. Many minority communities lived in deep poverty and suffered from numerous forms of discrimination and exclusion.”

Ook de toegang tot humanitaire hulp en bijstand wordt geweigerd aan leden van minderheidsclans:

"While needs are rising, access to aid remains constrained, with IDPs and minority clans often being subjected to discriminating or exploitative access-restrictions put in place by 'gatekeepers'."

Personen behorend tot minderheidsclan blijven kwetsbaar – dit wordt benadrukt in het rapport van de onafhankelijke expert met betrekking tot de mensenrechten in Somalië, Isha Dyfan:

"Vulnerability is even greater for those from minority groups and marginalized communities and persons with disabilities, who continue to suffer from social segregation and economic deprivation; moreover, relief efforts tend to exclude them."

Outside internally displaced person settings, some minority groups continue to suffer from systematic confiscation of their lands and properties and have limited access to justice where abuse has been perpetrated against them, leading to impunity prevailing."

De experte concludeert onder meer:

"No progress has been made in relation to minority and marginalized communities and persons with disabilities owing to the unfolding humanitarian crisis, in the form of extreme drought exacerbated by climate change, which requires prioritization. To address ongoing discrimination, not only should quotas be established but all institutions should be mandated to provide disaggregated data in their reports reflecting minority participation and statistics on prisons and detention populations, maternal mortality, humanitarian support and educational institutions."

Het gegeven dat verzoeker tot een minderheidsclan behoort, vormt een persoonlijke omstandigheid die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld verhoogt.

4.3.2. Verder kampt verzoeker met psychologische problemen (zie punt 1).

Personen met mentale gezondheidsproblemen in Somalië worden vaak gestigmatiseerd en vormen een risicogroep.

Hierboven werd verzoekers recht om geïdentificeerd te worden als een persoon met een handicap al geargumenteed.

Uit het EUAA rapport 'Country Guidance Somalia' van juni 2022 leidt men af dat personen met een handicap vaak uitgesloten worden van humanitaire hulp en dat personen met psychische aandoeningen minder in staat zijn de veiligheidsrisico's in te schatten in Somalië:

"It has been reported that persons with disabilities are often excluded from humanitarian assistance either due to exploitation, pre-existing discrimination and stigma or due to a lack of adequate consideration. For people living with disabilities almost no provisions exist regarding housing. Therefore, they are generally entirely reliant on family members for support."

Furthermore, girls and women with disabilities face a heightened risk of SGBV [Targeting, 2.2]. (...) In the case of persons living with disabilities, the individual assessment whether the discrimination and mistreatment by society and/or by the family could amount to persecution should take into account the severity and/or repetitiveness of the acts or whether they occur as an accumulation of various measures. (...) Health condition and disabilities, including mental health issues: serious illnesses and disabilities may result in restricted mobility for a person, making it difficult for them to avoid immediate risks and, in the case of mental illnesses, it can make them less capable of assessing risks. In other cases, such conditions may require frequent visits to a healthcare facility. The latter may have different implications related to the assessment of the risk under Article 15(c) QD. Taking into account road security, this may increase the risk of indiscriminate violence as the person would be required to travel. Attacks in healthcare facilities have also been recorded [Actors, 2.4.6, 3.6, 4.5, 7.5.5]. Furthermore, if healthcare facilities are damaged and closed because of fighting, such an applicant may be at a higher risk due to the indirect effects of the indiscriminate violence as they would not be able to access the healthcare they need."

Ook het UK Home Office rapport 'Country policy and information note: security and humanitarian situation in Mogadishu, Somalia' van mei 2022 onderlijnt dat personen met een handicap een groter risico lopen op geweld en misbruik:

“...People with disabilities have largely been left out of humanitarian activity, or face additional barriers to accessing it. Moreover, persons with disabilities face additional risks of exploitation, abuse and discrimination by other IDPs, such [sic] as having their assistance stolen from them. People with disabilities in Somalia are often denied access to water, food, sanitation and accommodation through a lack of inclusion in the humanitarian response.’ 6.3.2 The UN country analysis 2020 report of September 2020 noted: ‘People with disabilities are at heightened risk of violence and abuse, a situation that is worsened by the social stigma associated with intellectual and psychosocial disabilities.’ 6.3.3 The UN report also noted ‘People with disabilities of all age groups have been identified as a particularly marginalized and at-risk group within Somali society as a result of the numerous attitudinal, environmental and institutional barriers they face, and the lack of concerted efforts to include them. The number of people with disabilities in Somalia is likely to be higher than the global estimate of 15 per cent, as a result of the long period of conflict, poverty, malnutrition and lack of access to health care.’”

Daarnaast heeft de speciale vertegenwoordiger voor Somalië van de Verenigde Naties verklaard dat personen met een handicap een risicogroep vormen binnen de Somalische samenleving:

Mogadishu – On the occasion of the International Day of Persons with Disabilities, the United Nations Secretary-General's Special Representative for Somalia, James Swan, calls for increased recognition of the rights of persons with disabilities under the Convention on the Rights of Persons with Disabilities.

“Persons with disabilities of all age groups have been identified as a particularly marginalized and at-risk group within the Somali society. The number of people with disabilities in Somalia is likely to be higher than the global estimate of 15 per cent of the population due to the long period of conflict, humanitarian emergencies and limited access to health care,” said Special Representative Swan.”

Terugkerende migranten met mentale problemen zijn in het bijzonder kwetsbaar. Gezien verzoeker kampt met psychologische problemen, dient met deze factor rekening te worden gehouden bij de beoordeling van verzoekers risico bij terugkeer.

Gelet op verzoekers beperking is het onmogelijk voor hem om langdurig veilig te blijven in Lower Juba, Somalië. Zijn veiligheid kan niet worden gewaarborgd en hij zou discriminatie ondervinden door het niet correct identificeren van zijn handicap, het niet verkrijgen van de nodige zorg en omkadering en zijn leven zal op een bepaald moment na terugkeer alleszins fundamenteel in gevaar zijn.

4.3.3. Ten slotte vormt het gegeven dat verzoeker zou terugkeren uit het westen ook een risicoverhogende factor. Er kan hiervoor verwezen worden naar wat er uiteengezet werd onder punt 3 van dit verzoekschrift.

Ter staving van zijn gepercipieerde verwestering geeft verzoeker aan dat hij graag naar bars gaat en gaat feesten in België. Hierbij drinkt hij alcohol (stuk 3). Ook heeft hij in ons land veel geleerd over religieuze vrijheid, LGBTQ-rechten, gendergelijkheid en vrouwenrechten. Zaken die hem nu helemaal normaal lijken maar die hij nooit mogelijk achtte in Somalië.”

Ter ondersteuning van het beroep bevat het verzoekschrift een foto van zijn uitgaansleven (stuk 3).

3.1.2. Op 2 oktober 2024 legt de commissaris-generaal een nota met opmerkingen neer waarin wordt gesteld dat het verzoekschrift geen gegrond middel bevat.

3.1.3. Op 27 november 2024 legt verzoeker een aanvullende nota neer met daarin landeninformatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Somalië en zijn regio van herkomst.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem bepalingen die verzoeker geschonden acht, laat op zich niet toe om een nood aan internationale bescherming in zijn hoofdte vast te stellen.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. Aangaande bijzondere procedurele noden van verzoeker, stelt de bestreden beslissing het volgende:

“Tijdens het persoonlijk onderhoud zei u dat u slaapproblemen heeft, veel piekert 's nachts en stress heeft (CGVS, p.3-4). U wordt hiervoor door een psycholoog begeleid (CGVS, p.4). U legde ook twee attesten voor met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand (zie administratief dossier, groene map, stuk 1 en 2). Er moet op gewezen worden dat in deze attesten wordt aangegeven dat u verklaarde te lijden aan nachtmerries, slaapproblemen, emotionele onverschilligheid, concentratieproblemen en een schuldgevoel. Op basis van Beck Depression Inventory-II werd vastgesteld dat u zou lijden aan een ernstige depressie. Op basis van de Post Traumatic Checklist Scale (PCL-5) werd vastgesteld dat u zich in een staat van post-traumatische stress zou bevinden. Hieraan werden verschillende symptomen verbonden die karakteriserend zijn voor deze problematieken. Nergens werd echter aangegeven in welke mate en op welke manier deze symptomen op u van toepassing zijn, noch in welke mate zij uw cognitieve capaciteiten zouden beïnvloeden. Er dient ook te worden opgemerkt dat na het uitvoeren van de tests de attesten geen melding maakt van verdere psychologische opvolging die zou hebben plaatsgevonden. Bovendien blijkt na lezing van uw verklaringen zowel op de DVZ als tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat u op genoegzame wijze over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om uw relaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U was in staat het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en antwoorden te formuleren. U laat bovendien na in concreto aan te tonen dat, waar of op welke wijze uw psychische problematiek uw verklaringen zou hebben beïnvloed.

Er dient toegevoegd dat voormelde attesten opgesteld zijn door een psycholoog, die afhankelijk is van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts of psychiater die, aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren (ibid.).

Aan het begin van het persoonlijk onderhoud werd u meegedeeld dat u op eender welk moment tijdens het onderhoud mocht aangeven wanneer er iets was of om een extra pauze mocht vragen (CGVS, p.2, 4). Verder bevestigde u dat u zich oké voelde om het onderhoud te doen (CGVS, p.4). Op de vraag of er bepaalde zaken waren waar rekening mee moest worden gehouden zodat u op een goede manier aan het onderhoud kon deelnemen, zei u dat u dat op dat moment nog niet kon zeggen, maar dat u het zou aangeven wanneer u een pauze nodig had (ibid.). Daarnaast werd u gevraagd of u zich uitgerust voelde waarop u antwoordde dat u niet veel geslapen had, maar dat u de avond daarvoor wel goed sliep (ibid.). U vroeg nooit om een extra pauze en gaf na de pauze die genomen werd ook aan dat u in staat was om verder te gaan met het onderhoud (CGVS, p.12). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud gaf u ten slotte aan dat u alles kon zeggen en dat u alle vragen goed begrepen had (CGVS, p.24).”

De Raad treedt de bestreden beslissing alsook de verweernota bij dat er, desondanks de vastgestelde diagnose van post-traumatische stress en depressie, geen aanwijzingen zijn dat verzoeker zijn cognitieve vermogens en geheugen op een dermate wijze zijn aangetast dat hij niet ten volste kon deelnemen aan het persoonlijke onderhoud en gedetailleerde en coherente verklaringen kon geven. Na lezing van het persoonlijk onderhoud blijkt ook niet dat verzoeker moeilijkheden had om verklaringen af te leggen, evenmin werd dit door verzoeker of zijn raadsman op het einde van het onderhoud signaleerd. Tevens werden er geen opmerkingen gemaakt na het ontvangen van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud. De Raad benadrukt hierbij dat verzoeker expliciet de kans werd geboden om pauzes te nemen wanneer hij deze zou nodig hebben.

De attesten van de psycholoog werden zodoende niet enkel beoordeeld vanuit de vraag of dit een bewijs kan opleveren voor verzoekers verklaringen met betrekking tot de feiten voor zijn vlucht uit Somalië. Bovendien werd niet louter op basis van de psychologische attesten tot de conclusie in de bestreden beslissing gekomen dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood kan worden afgeleid. Dit gebeurde na analyse van het geheel van de gegevens die in het administratief dossier aanwezig waren, waarbij verzoeker aldus de kans heeft gehad alle relevante elementen aan te brengen. Behoudens zijn afgelegde verklaringen, beperkte verzoeker zich tot het voorleggen van psychologische attesten op 9 april 2024 en 8 juli 2024 (Documenten, stuk 5). Deze attesten zijn de enige documenten die verzoeker tijdens de administratieve fase van de procedure heeft voorgelegd.

Het is de Raad niet duidelijk, noch wordt dit verduidelijkt door verzoeker, welke verdere steunmaatregelen genomen hadden kunnen worden. De Raad ziet verder ook geen reden om de verklaringen van verzoeker soepel te beoordelen, gelet op de voormelde vaststellingen met betrekking tot de cognitieve capaciteiten van verzoeker.

De Raad is overigens niet overtuigd dat verzoekers specifieke psychologische kwetsbaarheid kan worden aanzien als 'handicap'. De beslissing van het VN comité naar waar verzoeker verwijst betrof immers een

persoon die niet alleen leed aan posttraumatische stress doch ook ernstige psychotische symptomen vertoonde (United Nations, Committee on the Rights of Persons with Disabilities [CRPD], Z.H. v Sweden, Communication No 58/2019, 6 September 2021). Hoe dan ook is de Raad van oordeel dat voldoende rekening werd gehouden met de door verzoeker aangehaalde psychische moeilijkheden en diens profiel. Dat verzoekers problematiek al dan niet wordt aanzien als 'handicap' is dan ook niet relevant.

3.4. Voorafgaand merkt de Raad op dat verzoeker behoudens twee psychologische attesten en een foto van hem in een café geen documenten bijbrengt die zijn identiteit, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf of zijn reisroute kunnen bewijzen.

Het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, wat kernelementen zijn in de procedure tot beoordeling van een behoefte om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan (artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet). Verzoeker heeft weliswaar aangegeven dat hij nooit identiteitsdocumenten heeft gehad, wat in een Somalische context uiteraard mogelijk is. De Raad aanvaardt evenwel niet dat verzoeker geen enkel document over zijn leefwereld voor zijn aankomst in België heeft overgemaakt. Dit gebrek aan bewijs kan slechts worden geremedieerd aan de hand van geloofwaardige verklaringen.

De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolging daar het geheel van de gedragingen van Al-Shabaab niet aannemelijk zijn (i), de reactie van verzoeker en zijn moeder in het licht van de geschetste context niet kan overtuigen (ii) en de verklaringen van verzoeker inzake zijn ontsnapping evenmin aannemelijk zijn (iii).

Verzoeker kan geen afbreuk doen aan deze terechte vaststellingen door het aanhalen van vergoelijkningen en het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing.

Zo merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekers verklaringen rondom diens gedwongen rekrutering niet aannemelijk zijn:

“Vooreerst moet worden vastgesteld dat u de geschetste gedwongen rekrutering niet aannemelijk maakte. U verklaarde dat Al Shabaab verschillende trainingskampen oprichtte om jongere mensen te trainen en te brainwashen zodat ze gebruikt konden worden als militanten (CGVS, p.16). Er waren ook jongeren die zich vrijwillig bij Al Shabaab aansloten (CGVS, p.16-17). Hierdoor rijst de vraag waarom Al Shabaab u en uw broer dan gedwongen wilde rekruteren. U kon zelf ook niet verklaren waarom Al Shabaab plots in 2020 u en uw broer wilde rekruteren (CGVS, p.23). U zei enkel dat ze besloten dat het niet meer mogelijk was om belastingen te betalen omdat jullie ouder waren (ibid.). Daarnaast zei u dat Al Shabaab via uw vader ook andere families wilde beïnvloeden om hun zonen bij hen te laten aansluiten (ibid.). Echter, verklaarde dit nog steeds niet waarom ze jullie plots in 2020 probeerden te rekruteren. Jamaame was namelijk al sinds 2009 in handen van Al Shabaab (CGVS, p.16). Bovendien vormen adolescenten de belangrijkste doelgroep voor de rekrutering van Al Shabaab (zie administratief dossier, blauwe map, stuk 1). Echter, was u op het moment dat u gerekruteerd werd reeds 21 jaar oud en was uw broer met zijn 24 jaar zelfs nog ouder (CGVS, p.18 + Verklaring DVZ d.d. 24.12.2021, punt 4 & 17).”

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het louter herhalen en parafraseren van zijn reeds afgelegde verklaringen. Hiermee doet hij geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing, omtrent deze verklaringen gedane, pertinente en correcte vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete argumenten en elementen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, waarbij hij echter geheel in gebreke blijft.

Vervolgens overweegt de bestreden beslissing op pertinente wijze dat het niet aannemelijk is dat Al-Shabaab verzoeker in leven liet:

“Vervolgens is het niet geloofwaardig dat Al Shabaab uw broer en vader doodde, maar u in leven liet. U verklaarde dat Al Shabaab zowel uw vader, uw broer als u wilde doden, maar dat u gespaard bleef omdat u niet mee naar de moskee ging (CGVS, p.18-23). Echter, is het merkwaardig dat ze u ook daarna dan niet probeerden te doden. Uw verklaring hiervoor was dat ze u gedood zouden hebben als ze dat wouden, maar dat ze het niet deden omdat ze van u alles gedaan zouden krijgen (CGVS, p.23). Echter, bleek dat niet het geval te zijn aangezien u tegen hen bleef ingaan (CGVS, p.18-22). U weigerde extra belastingen te betalen, voor Al Shabaab te spioneren en begon met de verkoop van illegale simkaarten (CGVS, p.19-22). Echter, ondernam Al Shabaab pas actie nadat ze u ervan beschuldigden spion te zijn omdat u simkaarten verkocht (CGVS, p.18-22). Het is pas op dat moment dat ze u oppakten, naar hun trainingskamp brachten en u te horen kreeg dat u gedood zou worden (CGVS, p.20-21). En zelfs dan hielden ze u eerst nog een aantal dagen gevangen waarna u kon ontsnappen (CGVS, p.18-22). Het is opmerkelijk dat ze u niet gewoon

doodden zoals ze met uw vader en broer hadden gedaan. Bovendien is het zeer merkwaardig dat wanneer u na de dood van uw vader en broer weigerde om extra belastingen te betalen ze u oppakten, maar gewoon terug lieten gaan nadat de ouderlingen zeiden dat u de belasting zou betalen (CGVS, p.19). Nadat u de extra belasting betaalde, kon u gewoon weer verder in de winkel werken mits het volgen van bepaalde regels die ze u oplegden (ibid.). Gevraagd waarom Al Shabaab uw vader en broer doodde, maar ze u slechts vroegen om extra belastingen te betalen, zei u dat het niet zo is dat ze u een voorstel doen, u dit weigert en dat ze u dan direct vermoorden (CGVS, p.23). Volgens u gingen ze dan op zoek naar een andere manier om tot bij u te geraken (ibid.). Echter, staat dit lijnrecht tegenover de situatie waarbij uw vader en broer door Al Shabaab gedood werden omdat jullie weigerden met hen samen te werken (CGVS, p.19)."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat Al-Shabaab, na de moord op zijn vader, in overleg ging met de dorpsoudsten waardoor verzoeker niet langer een prioriteit was. Het respect voor de dorpsoudsten vanwege Al-Shabaab zou hierbij een factor zijn geweest. Dit strookt niet met de uitleg die verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud gaf, namelijk dat Al-Shabaab alles van verzoeker kon gedaan krijgen en ze hem daarom niet als doelwit of dreiging beschouwden (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 23). Bovendien stelde verzoeker enkel dat de dorpsoudsten gingen onderzoeken wat er gebeurd was, van een overleg met Al-Shabaab werd niets gezegd (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 19).

Het is de Raad verder niet duidelijk waarom de loutere tussenkomst van de dorpsoudsten Al-Shabaab zou tegengehouden om verzoeker te doden. Immers was de vader van verzoeker ook een dorpsoudste, die ze zonder aarzelen vermoordden.

De Raad merkt verder nog op dat verzoeker, ook na interventie van de dorpsoudsten, alle medewerking bleef weigeren aan Al-Shabaab. Gelet op het feit dat de vader en broer van verzoeker werden gedood na het eenmalig weigeren van medewerking te verlenen, is het niet aannemelijk dat verzoeker op zulke volhardende wijze Al-Shabaab kon tarten zonder daarbij te worden gedood.

Voorts wordt door de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat Al-Shabaab verzoeker als spion wilden inzetten:

"Ook nadat u door Al Shabaab gevraagd werd om voor hen te spioneren en u dit weigerde, gebeurde er niet echt iets (CGVS, p.19). Al Shabaab zei u dat u hetzelfde lot te wachten stond als uw vader en broer, maar ondernam geen echte actie (ibid.). Ze legden u enkel strengere voorwaarden op in verband met de openingsuren van uw winkel, hielden u meer in het oog en u mocht geen gebeden en lezingen meer missen (ibid.). Opnieuw is het opmerkelijk dat ze het hierbij lieten en u niet net zoals uw vader en broer om het leven brachten. Daarenboven is het niet geloofwaardig dat Al Shabaab het risico nam om van u een spion te maken terwijl er personen waren die zich vrijwillig bij Al Shabaab aansloten (CGVS, p.16-17). Uw vader en broer werden al door hen gedood omdat jullie weigerden met hen samen te werken (CGVS, p.19-22). En hierna ging u nog eens tegen hen in door te weigeren extra belastingen te betalen (ibid.). Bovendien was het duidelijk dat Al Shabaab u niet vertrouwde aangezien ze u in het oog hielden en achtervolgden (CGVS, p.19). Op het moment dat er een luchtaanval plaatsvond, werd u er ook van verdacht een spion van de overheid te zijn (CGVS, p.20-21)."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat het net vanwege zijn achtergrond en vader was dat Al-Shabaab hem wilde inzetten als spion. De Raad treedt echter de bestreden beslissing bij dat verzoekers steevaste onwil om mee te werken hem een uiterst ongeschikte kandidaat maakte, temeer daar er andere kandidaten waren die wel degelijk meewerkten, al dan niet vrijwillig.

De bestreden beslissing overweegt nog op goede gronden dat de gedragingen van verzoeker en zijn moeder in het licht van de door verzoeker geschetste context niet kunnen overtuigen:

"Gezien de context is de manier waarop u en uw moeder met de situatie omgingen evenmin geloofwaardig. Nadat uw broer en vader gedood werden, ging u gewoon verder met het openhouden van de winkel van uw moeder (CGVS, p.19). Gevraagd of u na hun dood voorzorgsmaatregelen nam, zei u enkel dat u zich eenzaam voelde en dat er geen enkele weg was die u kon nemen om daar iets aan te doen (CGVS, p.23-24). Nochtans verklaarde u dat wanneer u samen met uw vader en broer aan de moskee zou zijn geweest, u ook gedood zou zijn omdat Al Shabaab zowel u als uw broer wilde rekruteren (CGVS, p.23). Toch bleef u gewoon verder werken en weigerde u bijvoorbeeld extra belastingen aan Al Shabaab te betalen (CGVS, p.19). Nadat u hiervoor werd opgepakt en terug werd vrijgelaten, zei uw moeder u bovendien dat zoiets kan gebeuren en dat u er zich niet veel van moest aantrekken (ibid.). Gezien de situatie is het frappant dat uw moeder zoiets zei. Ook weigerde u gewoon om als spion voor Al Shabaab te werken (CGVS, p.19-20). Gevraagd of het niet gevaarlijk was om zoiets te weigeren, antwoordde u dat dit inderdaad gevaarlijk was (CGVS, p.23). Ten slotte, startte u ook met de verkoop van illegale simkaarten ondanks dat u extra in de gaten werd gehouden door Al Shabaab (CGVS, p.19-20). Eerst verkocht u de simkaarten als voorzorgsmaatregel enkel aan uw

dichtste vrienden, maar na een tijdje begon u ze ook aan mensen te verkopen die u minder goed kende (ibid.). Hiernaast is het merkwaardig dat u, nadat de luchtaanval plaatsvond, de simkaarten in uw winkel verstopte terwijl u wist dat Al Shabaab iedereen aan het onderzoeken was en ook winkels doorzocht (CGVS, p.20-21). Voor u naar de winkel vertrok, zei uw moeder u dan ook dat u moest opletten omdat Al Shabaab iedereen aan het onderzoeken was (CGVS, p.20). Het is niet aannemelijk dat u, zeker gezien uw verleden met Al Shabaab, zo'n risico nam. Bovendien was uw winkel recht naast het politiekantoor van Al Shabaab gelegen (CGVS, p.20-21). Al Shabaab kwam uw winkel dan ook doorzoeken en vond de simkaarten waarna u gevangen genomen werd (CGVS, p.21). Daarenboven is het merkwaardig dat Al Shabaab niet eerder ontdekte dat u illegale simkaarten verkocht, maar pas op het moment dat ze uw winkel effectief doorzochten (CGVS, p.20-21). Zoals eerder al werd aangehaald verklaarde u namelijk dat u al een hele tijd door Al Shabaab achtervolgd en in het oog gehouden werd (CGVS, p.19)."

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat ze de winkel niet konden sluiten daar dit mogelijks argwaan zou opwekken bij Al-Shabaab. Dit doet op generlei wijze afbreuk aan de omstandige en uitgebreide motivering van de bestreden beslissing waar pertinent wordt vastgesteld dat verzoeker niet alleen de winkel openhield, maar ook weigerde extra belastingen te betalen, weigerde te spioneren en bovendien illegale simkaarten verkocht. Dat verzoeker zulke extreme risico's zou pakken, temeer gelet op het lot van zijn vader en broer, is geheel ongeloofwaardig.

In zoverre verzoeker op algemene wijze kritiek uit op de bestreden beslissing en stelt dat er een te subjectieve beoordeling werd gemaakt, toont hij met zijn algemene kritiek in het verzoekschrift niet aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden, noch dat er sprake is van enige vooringenomenheid in zijn hoofde. Verzoeker geeft zelf aan in zijn verzoekschrift dat de mate van detail, consistentie en de plausibiliteit onder meer factoren zijn die spelen bij de beoordeling van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming, en toont geenszins aan dat de bestreden beslissing deze factoren niet betreft in zijn beoordeling. De Raad merkt op dat het aan verzoeker toekomt om de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten te weerleggen.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker nog dat hij een terugkeer naar Somalië vreest vanwege een gepercipieerde verwestering in zijn hoofde. Hieromtrent stelt de commissaris-generaal in zijn verweernota, die wordt bijgetreden door de Raad, terecht het volgende:

"2.5.1 Allereerst wijst verweerder erop dat noch verzoeker zelf, noch zijn raadsman gewag heeft gemaakt van een vrees bij terugkeer naar Somalië omwille van zijn verblijf in België en een risico om te worden gepercipieerd als 'verwesterd'. Verzoeker zelf verwees evenwel enkel naar zijn beweerde problemen met Al Shabaab in het licht van de poging tot gedwongen rekrutering. Waar verzoeker op het einde van het persoonlijk onderhoud wel drie keer werd gevraagd of hij alle redenen heeft kunnen vertellen waarom hij niet meer zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, antwoorde hij bovendien telkens positief (NPO CGVS, p.23-24). Verweerder wijst erop dat het aan verzoeker is om van bij het begin van de asielprocedure de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstantie zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle relevante elementen van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoekers vrees om bij een terugkeer problemen te krijgen door zijn verblijf in Europa, wordt dan ook ondergraven doordat hij deze vrees zelf niet eerder vermeldde tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

2.5.2 Aangaande de situatie van 'terugkeerders', repliceert verweerder dat uit de landeninformatie die via de hyperlinks is te raadplegen in de bestreden beslissing en werd toegevoegd aan het verzoekschrift, geenszins blijkt dat het loutere profiel als 'terugkeerder' volstaat om aan te nemen dat deze persoon in Somalië dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Ook uit het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het EHRM van 28 juni 2011, kan geenszins worden geconcludeerd dat elke Somaliër die uit Europa terugkeert, dreigt te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade. Verzoekster dient haar vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade immers in concreto aannemelijk te maken. Er wordt evenwel op geen enkele manier aangetoond dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor dient besloten te worden dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen aanpassen aan de Somalische samenleving, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Waar in het verzoekschrift meermaals wordt onderstreept dat verzoeker ondertussen twee jaar in België verblijft en wordt verwezen naar de foto met betrekking tot zijn deelname aan het uitgaansleven om zijn gepercipieerde verwestering te staven, repliceert verweerder dat deze elementen betrekking hebben op verzoekers verblijf hier, maar geenszins afdoende zijn om aan te nemen dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor dient besloten te worden dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen aanpassen aan de Somalische samenleving, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Voorts benadrukt

verweerder dat verzoeker tot zijn éénnentwintig jaar in Somalië heeft gewoond, waaruit kan worden afgeleid dat hij er al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Somalische maatschappij. Verweerder wijst er verder op dat het loutere gegeven dat verzoekster zich bij een terugkeer in enige mate zou dienen te conformeren aan de in zijn land gangbare en dominante cultuur, op zich niet kwalificeert als 'vervolgung' in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bepaalde aanpassingen van zijnenwege, om zich in het openbaar aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen, vormen op zich geen inbreuk op verzoekers' fundamentele grondrechten en vrijheden."

Waar verzoeker nog aanhaalt dat hij als lid van de minderheidsclan Ashraf vreest het slachtoffer te worden van geweld, merkt de Raad op dat noch verzoeker noch zijn raadsman tijdens de administratieve fase van de procedure een vrees omwille van lidmaatschap van een minderheidsclan heeft opgeworpen. De Raad benadrukt hierbij dat het aan verzoeker is om van bij het begin van de asielprocedure de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstantie zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle relevante elementen van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoekers vrees gelinkt aan zijn lidmaatschap van een minderheidsclan, wordt dan ook ondergraven doordat hij deze vrees zelf niet eerder vermeldde tijdens de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Evenmin zijn er concrete, persoonlijke elementen voorhanden in het verzoekschrift die een zulke vrees onderbouwen.

De stelling dat verzoeker in Lower Juba door zijn psychische gesteldheid op zodanige wijze zal worden gestigmatiseerd dat hij een behoefte aan internationale bescherming heeft of zijn leven in gevaar zal zijn, is een louter blote bewering die verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen.

Anders dan hetgeen verzoeker aanneemt – namelijk dat de bestreden beslissing louter op basis van de verklaringen het profiel van verzoeker als vaststaand feit moet aannemen – vormen zijn verklaringen, rekening gehouden met de bijzondere context van een verzoek om internationale bescherming, slechts het uitgangspunt in de procedure van het onderzoek en de beoordeling van de feiten en omstandigheden.

In een eerste fase gebeurt namelijk de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl in de tweede fase de juridische beoordeling van deze gegevens gebeurt, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming.

In deze eerste fase moet verzoeker normalerwijs alle elementen tot staving van het verzoek zo spoedig mogelijk aanvoeren. Verzoeker is overigens het best in staat de gegevens te verstrekken die zijn profiel en persoonlijke omstandigheden kunnen bewijzen, alsook de overige relevante elementen die zijn relaas kenmerken. Dit neemt echter niet weg dat de commissaris-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van het verzoek met verzoeker dient samen te werken (zie in die zin HvJ 2 december 2014, C-148/13, ECLI:EU:C:2014:2406, punt 56 e.v. en HvJ 22 november 2012, C-277/11, ECLI:EU:C:2012:744, punt 65).

In dit verband blijkt uit het administratief dossier en het persoonlijk onderhoud in het bijzonder dat met inachtneming van de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker werd gehandeld en dat de *protection officer* in het persoonlijk onderhoud rekening hield met de persoonlijke of algemene omstandigheden die een rol spelen bij het verzoek. Verzoeker kan het tegendeel niet concreet aannemelijk maken.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad integraal naar de vaststellingen van de bestreden beslissing:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië worden de rapporten UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Somalia van september 2022, beschikbaar op [https://www.refworld.org/type,COUNTRYPOS,UNHCR,SOM,6308b1844,0.html](https://www.refworld.org/type/COUNTRYPOS/UNHCR/SOM/6308b1844,0.html) of op [https://www.refworld.org/de/EUAA/Country/Guidance: Somalia van augustus 2023](https://www.refworld.org/de/EUAA/Country/Guidance/Somalia/van/augustus/2023), beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidancesomalia-2023> of op <https://euaa.europa.eu/>, het EUAA Country of Origin Information Report: Somalia Security Situation van februari 2023, beschikbaar op [https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/ euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf](https://www.cgrs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_somalia_security_situation_20230222.pdf), de EUAA Country of Origin Information Query: Somalia – Security situation update van 17 mei 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_04_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Somalia_Security_Situation.pdf, en de COI Focus Somalië: Overzicht Veiligheidsincidenten van 21 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_overzicht_veiligheidsincidenten_20231221.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, in rekening genomen.

UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er tevens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” afhankelijk van de individuele omstandigheden nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden.

In de voormelde EUAA Country Guidance: Somalia wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance: Somalia wordt erop gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Somalië verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per regio rekening moet worden gehouden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) het aantal burgerslachtoffers; (v) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een bepaald gebied; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict een bepaald gebied ontvluchten. De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Somalië die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie supra).

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de herkomstregio, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit voornoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. Confrontaties tussen enerzijds de gewapende groepering al-Shabaab (AS), die vooral plattelandsgebieden in het centrum en het zuiden van het land controleert, en anderzijds de nationale en internationale veiligheidstroepen, blijven de belangrijkste bron van het gewapend conflict. De federale regering van Somalië, de federale lidstaten, clanmilities (de Macawiisley) en andere internationale actoren zoals Ethiopië, Kenia, de Verenigde Staten en ATMIS zijn in verschillende mate betrokken in het conflict tegen al-Shabaab. De president, Hassan Sheikh Mohamud, duidde na zijn verkiezing in mei 2022 de nationale veiligheid en de strijd tegen al-Shabaab aan als topprioriteit. De regeringstroepen en hun bondgenoten startten in de tweede helft van 2022 een militair offensief in de deelstaten Hirshabelle en vervolgens Galmudug. Al-Shabaab hergroepeerde zich in de regio's Benadir en Lower Shabelle en antwoordde met terreuraanvallen. Voornoemde twee regio's, waar al-Shabaab zich bleef richten op personen die (vermeende) banden hebben met de regering, werden het zwaarst getroffen door aanvallen van de groepering in stedelijke centra in het land. Het bleek moeilijk voor de veiligheidstroepen om heroeverd gebied in handen te houden. ACLED meldde in een veiligheidsanalyse van april 2023 dat, terwijl de regeringstroepen zich concentreerden op hun antiterreuroperaties in Galmudug die in januari 2023 van start gingen, al-Shabaab zich concentreerde op het heroeveren van gebieden in de deelstaat Hirshabelle. De tweede fase van het militair offensief die begin augustus 2023 officieel van start ging en zou uitbreiden naar de zuidelijke deelstaten South West en Jubaland, legt zijn focus opnieuw op de deelstaten Hirshabelle en Galmudug. Al-Shabaab beantwoordt het offensief op verschillende manieren: door het voeren van zware gevechten tegen de regeringstroepen en de clanmilities en terreuraanvallen tegen de troepen en instanties, het onderhandelen met clanouderen om de steun te consolideren of te herwinnen en door terreurgeweld

gericht tegen lokale vertegenwoordigers van de staat als vergeldings- en afschrikkingsmiddel. Een andere belangrijke bron van conflict in de Somalische maatschappij wordt gevormd door clanrivaliteit en concurrentie om politieke macht en schaarse middelen. Uit voornoemde landeninformatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict regionaal verschillend zijn.

Er dient aldus niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in de regio Lower Juba te worden beoordeeld.

Lower Juba wordt in de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023 beschouwd als een regio waar de "loutere aanwezigheid" ontoereikend is om een reëel risico vast te stellen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet maar waar het willekeurig geweld een hoog niveau bereikt en er dus een lager niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar Lower Juba een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de regio Lower Juba is een gebied waar volgens EUAA willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

Lower Juba is de meest zuidelijk gelegen regio in Somalië en vormt samen met Gedo en Middle Juba de deelstaat Jubaland. Het deelt een internationale grens met Kenia in het westen. De belangrijkste actoren in de regio zijn de deelstaatregering van Jubaland, al-Shabaab en clanleiders en milities. De stad Kismayo in Lower Juba is de de facto zetel van de regering van Jubaland. Naast Kismayo vallen ook verschillende andere steden in de regio, zoals Afmadow en Doble, onder de controle van de staat Jubaland. Al-Shabaab controleert of beïnvloedt het grootste deel van het hinterland van Lower Juba.

In een rapport van Integrated Food Security Phase Classification (IPC) van december 2022 werd de bevolking van Lower Juba geschat op 1.038.602 inwoners. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Somalië zijn niet beschikbaar. ACLED registreert tussen januari 2023 en november 2023 227 geweldsincidenten in de regio, waaronder vooral battles (157). Het betreffen voornamelijk aanvallen van al-Shabaab op de aanwezige regionale, nationale en internationale strijdkrachten. ACLED registreert ook antiterreuroperaties tegen al-Shabaab door de verschillende Somalische en Jubalandse veiligheidsdiensten. In de categorie explosions/ remote violence telt ACLED 61 incidenten, waarbij al-Shabaab vooral IED-aanslagen pleegt, maar ook granaat- en morteraanvallen grotendeels gericht tegen de in de regio actieve veiligheidsdiensten. Bij sommige incidenten zijn burgers het slachtoffer. Verder noteert ACLED onder dit type van geweld ook luchtaanvallen door verschillende veiligheidsdiensten tegen AS-doelwitten. Bij incidenten van gericht geweld tegen burgers (violence against civilians) is al-Shabaab in 7 van de 9 incidenten de actor. Het gaat om ontvoeringen van clanouderen, de executie in het openbaar van twee mensen verdacht van spionage, het publiek bestraffen van een door een AS-sharia gerechtshof veroordeelde man met 100 zweepslagen en het beschieten van hulpverleners aan een voedselbedeling. ACLED noteert in totaal 625 dodelijke slachtoffers in de regio Lower Juba door het geweld. De meeste slachtoffers registreert ACLED onder de categorie battles met 465 doden. De dodelijke slachtoffers zijn soldaten van de aanwezige veiligheidsdiensten en AS-strijders. In de verslagperiode klasseert ACLED 22 incidenten onder de noemer civilian targeting met 7 burgerdoden in de categorie explosions/remote violence en 6 burgerdoden in de categorie violence against civilians. Bijna alle intern ontheemden die vluchtten omwille van conflict/onveiligheid, droogte en overstromingen, hervestigen zich binnen de regio.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie, tot de conclusie gekomen dat er niet kan worden gesteld dat de veiligheidssituatie in de regio Lower Juba sinds de publicatie van de EUAA Country Guidance: Somalia van augustus 2023, zodanig is gewijzigd dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet."

De door verzoeker aangevoerde landeninformatie is niet van aard om afbreuk te doen aan de veiligheidsanalyse zoals deze werd gemaakt door de bestreden beslissing. Deze informatie ligt immers in dezelfde lijn van het beschreven geweldspatroon in de bestreden beslissing.

Voor zover verzoeker zijn mentale gezondheid aanmerkt als een risicoverhogende persoonlijke omstandigheid, toont hij niet aan dat hij zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor hij in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal merkt in zijn verweernota terecht op dat er in de twee neergelegde

attesten van zijn psycholoog nergens werd aangegeven in welke mate en op welke manier de verschillende symptomen, die hierin werden beschreven, zijn dagelijks leven zouden beïnvloeden. Verder ziet de Raad niet in hoe diens lidmaatschap tot de minderheidsclan Ashraf maakt dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Evenmin is duidelijk hoe diens profiel van terugkeerder enig verhoogd risico met zich meebrengt. Voor het overige voert verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die het risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in zijn hoofde verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Somalië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

3.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend vijftientig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

S. VAN CAMP